

Hans Brinker of de zilveren schaatsen

DE FAMILIE BRINKER

Dit verhaal speelt zo'n tweehonderd jaar geleden in Nederland. Het begint op een steenkoude ochtend in december. Het is veel kouder dan nu. Zo'n kou, dat zijn wij niet meer gewend! De grachten en kanalen zijn dichtgevroren. Je kunt kilometers ver schaatsen, soms helemaal tot aan een andere stad. Ook Hans en Geertje schaatsen graag. Net als hun vrienden en vriendinnen gaan ze zelfs vaak op de schaats naar school.

Wie zijn Hans en Geertje? Hier zie je ze! Hans is al bijna vijftien. Hij knielt op de grond. Hij helpt zijn zusje Geertje haar schaatsen onder te binden. Of, schaatsen? Eigenlijk zijn het niet meer dan twee simpele stukjes hout. Hans heeft ze aan de onderkant heel scherp geslepen. Aan de zijkanten heeft hij er gaten in geboord. Met een paar touwtjes kunnen Hans en Geertje ze nu aan hun schoenen vastbinden.

Bij Hans en Geertje thuis hebben ze het niet breed. Geld voor echte schaatsen is er niet. Maar gelukkig is Hans

een goede houtsnijder. En dankzij zijn harde werk kunnen hij en zijn zusje ook schaatsen. Al zijn hun schaatsen natuurlijk niet zo mooi als die van de andere kinderen.

‘Waarom blijven die dingen niet zitten?’ moppert Geertje.

‘Domoor, je hebt je oude schoenen aan. Daar kun je niet mee schaatsen. Je had die nieuwe aan moeten trekken. Die zijn van veel steviger leer,’ zegt Hans.

‘Ben je soms vergeten dat papa ze in de haard heeft gegooid?’

Hans zegt niets. Hij zucht alleen.

Vader doet wel meer rare dingen sinds hij ziek is. maar hij beseft niet wat hij doet. Arme papa. Hans zit zo met zijn hoofd bij vader, dat hij de veters van Geertjes schaats iets te hard aantrekt.

‘Au! Dat doet pijn!’ roept Geertje.

Hans scheurt een reep uit de voering van zijn muts. Hij vouwt hem op en stopt hem tussen de veter en Geertjes schoen. Als een kussentje. Zo heeft zijn zusje geen last van de knellende veters.

Hans houdt veel van zijn zusje. Hij kan het niet aanzien als ze verdrietig is. En dat ze boos op hem is, wil hij al helemaal niet.

Gelukkig duren Geertjes boze buien nooit lang. Daar zoeft ze al weg over het ijs. Haar lange blonde vlechten komen onder haar witte mutsje uit. De wind laat de vlechten wapperen. De kou en het plezier kleuren Geertjes wangen rood.

‘Pak me dan, als je kan!’ roept ze.

Hans suist achter haar aan. Het is niet makkelijk haar in te halen. Ze is zo handig en snel op de schaatsen. Zelfs al bestaan die maar uit twee eenvoudige stukjes hout. Een wedstrijd zou ze zeker winnen, denkt Hans met een glimlach op zijn gezicht.

Dan klinkt plots gekraak onder hun voeten. Geertje schrikt. Is het ijs niet dik genoeg? Ze remt hard af, draait met een ruk om en belandt in de armen van haar broer. Ze is haar angst meteen vergeten.

‘Hebbes!’ roept hij.

‘Nietes. Ik heb jou!’ Geertjes lach klinkt helder door de koude ijsslucht. Hans moet er ook van lachen.

Dan horen ze een stem die hen roept. De lach verdwijnt van hun gezichten.

‘Dat is mama,’ zucht Geertje.

‘We moeten naar huis,’ knikt Hans.

Al van ver zien ze hun moeder in de deuropening van hun kleine huis staan. Ze is lang. Ze draagt een wit schort en heeft een wit kapje op haar hoofd. Meitje Brinker heeft geen gemakkelijk leven. Met veel moeite zorgt ze in haar eentje voor het gezin. Achter hun huis verbouwt ze wat groenten, die ze dan verkoopt op de markt. Ze spint wol en breit sokken, ook voor de verkoop. Wat kan ze meer doen? Ze kan nooit lang van huis. Haar man is veel te ziek om alleen te blijven.

Wil je weten hoe het verder gaat?
Koop dan het boek!

BBF
BEST
BOOKS
FOREVER

VERHALEN DIE JE GELEZEN MÓÉT HEBBEN

.....

Er wordt een schaatswedstrijd
gehouden op de vaart. Alle kinderen
doen mee. Kunnen Hans en
Geertje wel meedoen nu
vader zo ziek is?

maretak

9 789463 410021 >

www.arsscribendi.com